



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

# **Mons Thabor Sive Solitudo Exercitiorum Spiritualium**

**Bisling, Anselm**

**[Einsiedeln], 1682**

Die Octava. De Voto Obedientiæ.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60545](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60545)

nes sæculi sibi delectationem concipiunt,  
de doloris pœnam frequenter recipiunt. Tu  
runtamen præ ebrietate, & cecitate  
intelligunt, sed velut muta animalia  
ter modicum corruptibilis vite delecta-  
tum mortem animæ incurrunt. Tu  
Fili, post concupiscentias tuas non  
remurmurabit caro, fervore spiritus  
bitur. Si instigabit, & exacerbabit te  
antiquus, oratione fugabitur.

## Die Octavâ.

### De Voto Obedientiæ.

#### MEDITATIO XVII.

#### De eminentissima præ- lentia virtutis Obedientiæ.

Textus  
Reg. in ini-  
tio Prolog.



Vsculta, ô Fili! præcepti  
gistri, & inclina aurem  
dis tui, & admonitionem  
Patris libenter excipe. Pro-  
ficaciter comple: ut ad om-

per OBEDIENTIÆ laborem redeas, &  
per INOBEDIENTIÆ desidiam recedes.

Præludium. Imaginare Regem  
i. Reg. 25. lem Dei mandatis inobedientem,  
contra multas ipsi victimas offerentis  
redargutū fuisse à Samuele Propheta



verbis : Melior est OBEDIENTIA, quam  
victima: regnoque eapropter privatum  
excidisse.

Punct. I. *Consid.* Meliorem esse O-  
bedientiam omnibus victimis, & sacri-  
ficijs. 1. Quia victimæ sunt oblatio  
spontanea, Obedientia verò est neces-  
saria de præcepto. 2. In victimis offe-  
rebatur sacrificium mortuum; & caro  
bestiarum, per Obedientiam sacrifici-  
um fit vivum voluntatis rationalis, ac  
propriæ. 3. Esse quoque meliorem ip-  
sâ Paupertatis, & Castitatis virtute,  
nam per paupertatem offerimus quasi  
flores arboris, scilicet bona tempora-  
ralia; per castitatem fructus arboris,  
per Obedientiam verò arborem totam  
cum radice, & fundo. 4. Illic relin-  
quantur bona externa fortunæ, hîc bo-  
na delectabilia corporis; per Obedien-  
tiam verò bona intima intellectûs, judi-  
cij, & voluntatis. 5. Per illam supera-  
tur mundus, per istam caro, per hanc  
homo ipse à seipso.

Præstantia  
obedientia  
super omni-  
nes victi-  
mas.

Et super  
virtutes  
paupert,  
castitat;

O holocaustum medullatum Domi-  
no in odorem suavitatis! dicam Deo  
meo: Sacrificium, & oblationem noluisti, *Psal. 39*  
aures autem (ad obediendum) perfecisti  
mibi: tunc dixi, ecce venio, & in auditu au-  
ru obedio.

Punct. II. *Consid.* Obedientia inesse

Z 2 1. mi-



Obedien-  
tia poten-  
tia.

1. miraculosam potentiam in  
firmè creaturas, patet in exem-  
pulo Mauri aquis inambulantis, & in  
proximè in Digressione adduce-

2. Aliquam insuper quasi omnipoten-  
tiam contra ipsum Omnipotentem  
Deum, patet in Iosue, qui non prater-  
iussit *universis mandatis Dei, ne unum quidem  
verbum, solis cursum stitit, obediens  
Dei hominis obedientis.* 3. Magnam  
que securitatem: obediens enim  
nihil sollicitudinem, curam, &  
in suos Superiores rejicit.

Genf. l. 1.  
9. 3.  
Idem l. 3.  
23. 2.

Agnosco sanè hanc esse ipsius  
veritatem: *Audivi etiam sapere, secum  
audire, & accipere consilium, quoniam  
sed quia nimis adhuc inordinatè me  
ideo me plenè aliorum voluntati  
trepido.*

Illius meri-  
tam in-  
gens.

Punct. III. *Consid.* Obedienti-  
ritum esse etiam incomparabile. 1.  
1. superat omnia spontanea opera  
tra tamen obedientiam facta. 2. In  
am reliquas virtutes, ipsumque  
meritum nullius pretij esse, nisi referatur  
in ordine ad exequendam Dei  
tatem. 3. Econtra minima, & in-  
rentia opera, uti sunt comedere,  
mire, ambulare, per obedientiam  
ri maximoperè meritoria. 4. Sicut  
la ingrata esse Deo omnia alia opera



quamvis ardua, in quibus invenitur voluntas propria.

Quin igitur ex hac hora intentionem meam, & votum meum renovo, & rursus, o Domine Deus! omnem meam voluntatem, & possessionem illius tibi soli, ac propter te Superioribus meis sacrifico?

Ita faciam: & hæc addat mihi Deus, ut semper cogitando, me non venisse, ut facerem voluntatem meam, sed tuam Domine, qui fecisti me, & Superiorum meorum, qui susceperunt me, revertar per obedientiæ laborem, fructum, & meritum, unde per inobedientiæ desidiam recessi.

DIGRESSIO V.

*De eadem præstantia, merito, & perfectione obedientiæ.*

THEOPHOBVS.

(1.)

Quod olim Hraelitarum Dux Moy- Exod. 6. 26.  
ses Pharaoni suggessit dicens: De-  
us Hebræorum vocavit nos, ut eamus viam tri-  
um dierum in solitudinem, & sacrificemus Do-  
mino Deo nostro. Hoc ipsum vobis ex Æ-

73 gyp-



gyptiacâ mundi, & peccati servium  
egressis statuendum, iter nempe via  
luminativæ trium dierum spatio con-  
ciendum, ut acceptabile Deo sacri-  
cium offeratis. Emensi estis hacten-  
bidui viam; sacrificastis Domino tem-  
porales substantias sive per paupertatem  
sive per rerum mundanarum contemp-  
tum, consecrastis carnem per calici-  
tem: restat, ut ipsum quoque proprium  
judicij, & voluntatis caput in victimam  
offeratis per obedientiam in præceptis  
ac per patientiam in adversis. Hoc  
nim solo nullum Omnipotenti gratum  
æquè ac dignius sacrificium est. Vult  
nôsse, quàm dignum, quàm gratum, &  
supereminens? attendite diligenter ad  
sequentia puncta.

*Primum ita se habet:* Parati sitis sem-  
per ad obediendum, melius enim est  
ex simplici obedientia quisquillas col-  
ligere, urticas, & zizania extirpare,  
quàm ex propria voluntate, sublati-  
rerum cælestium contemplationi opor-  
tam dare; & plus divini favoris ob-  
net, qui ex pura obedientia sobriè  
continenterque ad laudem Dei impu-  
ducat, quàm qui rigidissimam abili-  
nentiam ex propria voluntate am-  
ctitur.

Sacrifican-  
da propria  
voluntas.

*Hof. in  
spec. spirit  
e. 2. Et ta-  
bella spi-  
rit.*  
Meritum  
obedientiæ  
ex minimis  
actibus.



*Secundum:* Posset aliquis sub uno momento tam humiliter, ac purè propter Deum obedire, propriamque exire, & abnegare voluntatem, ut amplius veriùsque in Deum sine medio duceretur, quàm si toto decennio in proprijs conceptibus, atque institutis magna cum devotione vixisset.

*Taulerus apud Blos. in Apolog. c. 6.*

*Tertium:* Si quis Dei munere ad tam altum dignitatis gradum pervenisset, ut Deum re ipsâ semper visibiliter præsentem, secumque habitantem haberet, is, si ad aliquod opus obedientiæ evocaretur, humiliter Domino dicere deberet: Eja suavissime Deus; permitte me, obsecro, hanc obedientiam tui amore perficere. Certè humilis ista propriæ voluntatis abnegatio in illo homine multò gratior, jucundiorque Deo esset, quàm si ille idem tunc cum omnibus beatis Spiritibus cælum penetraret.

*Idem loc. cit.*

**MONOPH.** Sublimia hæc, & planè meo cordi altissimè inscribenda sunt Obedientiæ elogia. Verùm circa hanc virtutem duas enodari cupio obscuritates; prima est, cur B. P. Benedictus obedientiam appellet *Arma fortissima*. Secunda, cur itidem *Arma præclara*?

**PHILOTH.** Cupio & ego non minus informari, quomodo Obedientiæ præclarissima virtus etiam Sacerdotali statui



An obedi-  
entia solis  
Regulari-  
bus com-  
petat?

statui congruat? hæc enim omnia, in illius encomium attulisti, solos Religiosos attingere videntur. Facilius enim quis dixerit, Sacerdotes, præcipue Præpositos, Decanos, Canonicos, & animarum Curatores potius dominari, quam subesse, & regere regi; unde & Rectores passim vocantur.

Omnes  
creaturæ  
habent sub-  
jectionem.

THEOPH. Satisfacturus vestris queritis, ante omnia scire vos volo, obedientiæ virtutem omnibus omniumque mundi, nullo profus excepto, competere, siquidem perfectissimorum creaturarum hierarchia ita a summo Moderatore constituta est, ut omnes, a minimâ quavis, altera tenentur alteri per subjectionem quandam, inferioritatem subordinentur, usque ad absolutissimum solius Dei dominum.

Subditi de-  
bent Superi-  
ori amo-  
rem.

III. Debet itaque (ut Philotheus respondet) debet quilibet superior, respectivè subditus Sacerdos videlicet Capellanus in ordine ad Parochum, Canonicus ad Præpositum animarum Pastor ad Decanum) superiori imprimis *Amorem*, & obsequium non secus, ac brachia, & manus ipsi cooperantur, ac deserunt. Sed putet e contra providè manus, & brachia



tractat, fovet, atque conservat, non  
 tanquam aliena, sive mancipia, sed ne-  
 cessaria sibi commembra. *Amorem* comi-  
 tetur *Reverentia*, honor, respectus, ac  
 bona existimatio; cum enim justitia  
 virtus sit, quod suum est, unicuique tri-  
 buens, tribue ergo tribus, quæ sua sunt:  
*Redde Superiori, redde inferiori, redde æ-*  
*quali cuicumque, quod debes.* Redde reve-  
 rentiam *Pralato* & obedientiam; quorum  
 altera cordis, altera corporis est; nec enim  
 sufficit exterius obtemperare Superioribus, ni-  
 si ex intimo cordis affectu sublimiter sentia-  
 mus de illis. Reverentiam compleat O-  
 bedientia in exequendis prompta, ac fa-  
 cili voluntate ordinationibus sui Super-  
 ioris: de quo ita *Basiliius Mag.* Si *Paulus*  
 Apostolus Christianos, & Dei Fi-  
 lios jubet subditos esse etiam infidelibus,  
 & impijs, qui humanâ lege imperandi  
 potestatem acceperunt, qualis obedi-  
 entia ei debetur, qui a Deo ipso con-  
 stitutus Præses, à legibus divinis po-  
 testatem accepit? Vides ergo nec Sacer-  
 dotes ab immenso supra adducto Obe-  
 dientiæ merito excludi, quando ordi-  
 nati sibi, *Amoris, Reverentiæ, & Obedi-*  
*entiæ* intuitu exequuntur, quorum te-  
 nentur obligatione.

IV. Ad primam MONOHPILI  
 propositionem dico, eâ de causâ di-  
 vum

Ac Reve-  
 rentiam.

S. Bern.  
 serm. 3. de  
 Adv.

Et obedi-  
 entiam.

S. Basil.  
 Constit.  
 Mor. c. 23.



vum Legislatrorem Obediencia  
*Arma fortissima*, vel quia diabolus  
 plus odit, & magis in subdito  
 impugnat, quam obedientiam  
 tanquam validissimam contra se  
 turam: vel quia magnis cogitibus  
 possibilis quavis aggreditur, oblit  
 omnia perumpit, nihil sibi in viam  
 tat, elementa transcendit, creaturis  
 nibus imperat: vel dicas, Obediencia  
 ma esse fortissima, quia ipsa, nescio  
 de omnipotentia divina participat  
 invincibilem Deum vincendo, & leg  
 do Omnipotentem. *Si enim*,  
 Gregorius Mag. *Obedientes eritis  
 fitis vestris, obediet Deus orationibus  
 voluntatibus vestris. Quod sibi  
 supererogatoriè probari cupis; eor  
 bi pauca è millibus Omnipotentis  
 dientia exempla. Chagnoaldus Bened  
 ctinus ex Abbatis jussu solitudinem  
 stissimam ingressus, ferocissimam  
 luam sibi occurrentem adortus, curam  
 reddidit, & quasi rationis capax  
 lo, quo voluit, nutu circumdaxit. S  
 Maurus Placidum aquarum imperat  
 tum à Divo BENEDICTO de  
 & interitu jussus extrahere, sine  
 succurrit, & ecce unda præcep  
 ci obedientia, quasi firmissimum*

Obediencia  
 actus  
 cur dican  
 tur arma  
 fortissima

Participat  
 de omni  
 potentia Dei.

Obediencia  
 miracu  
 la grandia.  
 Ex Menol.  
 23. Aug.

Ex eod.  
 23. Janu.



rem, se solidam præbuit, atque calca-  
bilem. Paulus ( postea Virodunensis  
Episcopus ) ne deficiente ad cœnam pro  
Fratribus pane, in pinsendo moram fa-  
ceret, ejecto raptim igne clibanum æstu  
serventissimum ingressus, pro scopis  
eandem cucullo illæso, & illæsus repur-  
gavit, panes aptè composuit, & cura-  
vit, in ipso furno existens. Quid dicam  
de beatissimo illo S. Galli Discipulo, ac  
sociore, & nomine, præcipuè autem  
Obedientiæ virtute MAGNO, qui  
vino ex dolio hauriendo detentus, cum  
Abbate vocante, mox ex occupatis manibus,  
& quod agebat ( dolio nondum occluso )  
imperfectum reliquens, vicino obedientiæ pe-  
te jubentis vocem sequeretur, ipso stupen-  
te, & attonito quasi ad tantæ promp-  
titudinis miraculum vino, redux, nec  
gurgulam in terram fluxisse invenit. Hæc  
sunt ergo fortissima illa Obedientiæ ar-  
ma, quibus bestia, ignis, aqua, & cun-  
ctia elementa triumphantur.

V. Quid dico de elementis, & be-  
stis, si vel ipsis mortuis omnipotens  
imperat obedientia, & morem gerunt.  
Præcepit civi Glaronensi in Helvetia Vr-  
lo nuncupato, dudum mortuo, S. Frido-  
linus Abbas, ut ad dandum sibi de cer-  
tis bonis Monasterio legatis coram ju-  
dice testimonium è tumulo surgeret; obe-

*Ex eod. &  
Febr.*

*1b. 6. Sepa*

*Ex Reg.  
c. 5.*

*S. Fridolinus virtute  
obedientiæ  
mortuum  
suscitat.*



obedijt mortuus, prodijt, ad dila-  
 pagum cum Sancto processit, dicitur  
 contra proprium suum fratrem et  
 na denegantem, testimonium, et  
 iterum repetijt tumbam. Epoca-  
 mulo B. Stanislaus Cracoviae in  
 niâ Episcopus Petrum quendam  
 ante sepultum, ad perhibendam  
 Boleslai Regis tribunali fidem, de  
 gro a se vendito & pretio rite  
 Episcopo persoluto. Obtemperavit  
 ennalis mortuus, & redivivus ex  
 Antistitem sanctum ad Regium  
 tur tribunal, dataque desuper  
 cã fide, rursus in pace quievit.

PHILOTH. Si licet & non  
 conferre symbolam. Vidi aliquando  
 hinc annis Bononiæ in Italia  
 Corpus Beatae Catharinae dictae  
 ensis (de qua jam supra mentio  
 est) per ferrea clatra mihi ostentatam  
 ornatissimâ sede collocatam, quae  
 penitus incorruptum, quod, ramentum  
 per flexibilibus membris esset, in  
 novum sedile quatuor infra rotas  
 fultum, ut quasi in currili rheu-  
 lius huc vel illuc transvehi posse  
 poni deberet, totum quantum ob  
 nullo flexibilitatis membrorum  
 indicio. At cum Superioriffa illi  
 gasset, ut sub Obedientiâ se in

Sic S. Sta-  
 nislaus Ep.  
 triennalem  
 mortuum.

Corpus  
 mortuum  
 obedit ius-  
 sioni Super-  
 ioris.



sedem locaret, mox Corpus erectum,  
& rigescens de se molle & flexile red-  
ditum ultra subsedit, & se aptissime in  
dictum sedile accommodavit. Ita li-  
bellus de ejus vita, cum particulis tu-  
mæ, & veli capitis istius Beatæ mihi ab  
illis Sanctimonialibus dono datus per-  
hibet. Ideo lubens veneror absolu-  
tum & potens S.<sup>a</sup> Obedientiæ in om-  
nia creata viventia & mortua domi-  
nium.

VI. THEOPH. Optimè ad rem  
interlocutus es. Sed quid foret, Ec-  
clesiasticum, seu Regularem Christi mi-  
litem obedientiæ merito de feris, debel-  
latis, de cælo, vel terrâ, de vivis & mor-  
tuis præclaras reportare victorias, nisi  
eandem hæc præstantissima virtus jam  
omni panopliâ instructum, & obarma-  
tum doceret, semetipsum generosè vin-  
cendo, motus omnes sub rationis im-  
perium fortissimè subjugando, adver-  
sitates quascunque invictissimo Marte su-  
stinendo longè præstantius, quam de  
ipsis elementis triumphare? Sanè

*Fortior est, qui se, quam qui fortissima vincit*  
*Mania:*

Docet ergo Obedientiæ Magistra Re-  
ligiosos immanem mundanorum in se  
affectum catervam prosternere, atque  
indoc-

Obedien-  
tia docet  
seipsum  
vincere.



Quid doceat Regulares? quid sacerdotes.

indomita propriae voluntatis, & cij (ceu Hydra) capita amputare. Docet Sacerdotes bonitatis, & dilectionis militiam prius in se ipsis exercitare per scientiam, & praxin calleant commissos ad spirituales pugnas mittere. Docet Religiosos veterem mentem, qui corrumpitur secundum desideriorum, deponere. Sacerdotes vero animarum regimen acceptare docet, & que Ecclesiae Dei diligentiam adhibere quando, subactis in se tentationibus, intimam tranquillitatem securi domus praesse didicerunt. Docet, dico, Religiosos in nulla ad se non spectantia, vel negotia saecularia immittunt. Clericos vero, non affectare, ut sint, sed virtutibus pollere, ut probentur, & ad animarum curas assumenda nisi vocatos a Deo, adscitos a populo, impulsos a Spiritu Sancto, & velut viros venire.

Regul. c. 4. instr. 61.

c. 5. Obedientiae Religiosae capita. c. 7. gr. 4. c. 68.

VII. Docet, ac jubet Religiosos praeceptis Abbatis IN OMNIBUS OBEDI-  
DIRE, & quidem, SINE MOROSITA-  
moram nescire, & quod jubetur, non  
non tepide, non cum murmure in ore,  
corde, non cum malo animo facere: in  
obedientia duris, & contrariis rebus patri-  
amplecti, non laescere, vel discedere,  
cui aliqua forte gravia, aut impossibilia



inguntur, suscipere cum omni mansuetudine, & obedientia jubentis imperium, non resistendo, non contradicendo: Neque solum Abbati, & Superioribus se promptum, velocem, & hilarem exhibere, sed etiam sibi invicem certatim pro Dei amore OMNI OBEDIENTIA se subdere, scilicet non uni solum, non duobus, non pluribus, non ista solum vice, non hac tantum in re, sed OMNI excogitabili, sine lege, sine termino, sine fine, sine mensura, ita ut non sit alius Obedientiae limes, quam terminus vitae, juxta Unigeniti Filij Dei exemplum, qui factus est Patri obediens usque ad mortem.

c. 71. &  
72.  
c. 7. gr. 3.

VIII. Postremo docet Sacerdotes superiores suos (quos Divos Carolus Borromeus Congregationum Praefectos, intellige Capitulum Praepositos, & Rectores; appellat) observare; quasi vicarium Dei gerentes; illis obedire promptum, & interno animi affectu mentem suam conformare, ita ut non sint proprii voluntatis sectatores: mutationes, quibus eorum autoritas laedatur, vel susurrations, quibus mutua charitas refrigerari posset, non aliter, quam pestem Congregationis, & omnis disciplinae fugere: quanto animo suscipere, si ea, quae in ipsis nominantur, Superiori manifestentur; etiam animo

Obedientiae Clericalis puncta. Ex ejusd. constit. c. 3. reg. 2. s. 4. s.



inograto suscipere, si corrigantur & repen-  
dantur, & quantum in se est, etiam  
aliorum correctionem: temeraria de consue-  
tibus judicia summè cavere, omnemque  
laudem malevolentiam, amaritudinem  
que invidiam. O insignia talis Magistri  
documenta!

Zelosi Sa-  
cerdotes  
persecutio-  
nibus obno-  
xij.

2. Tim.  
4. 5.

Ezech. 23.  
& seq.  
Sint animo  
fortes.

2. Cor. 4.  
6.

IX. Et quoniam strenui in  
Domini operatores, ac populi  
plurimorum censuris, calumniis,  
tractationibus, imò & persecutio-  
nibus expositi sunt, maxime eorum,  
Ecclesiæ jura, sive immunitatem,  
bona sacrilegè invadunt, vel avertentes  
auditiu avertentes, sanam que non  
nentes doctrinam, ad sua libertatis  
sideria coacervarent sibi Magistrorum  
rientes auribus; idcirco hujus  
virtutis *Arma fortissima* eosdem ita  
muniant, ut constanti, invictaque  
tis, ac spiritus robore non verentur  
etiam inter gentes apostatras, duras  
indomabili corde, irritatores, subversores  
credulos, domum exasperantem, ac  
nes, instando opportunè, impetore  
arguendo, obsecrando, & increpando  
se murum æreum, atque civitatem  
nitam pro domo Dei opponere  
exhibere in omnibus sicut imperatores  
Dei Ministros **IN MVLTIS PERSECUTIONIBUS,**  
**TRIBUTIONIBUS,** in



in angustijs, in plagis, in carceribus;  
 in laboribus, in longanimitate, in suavitate,  
 in Spiritu Sancto, in verbo veritatis, in vir-  
 tute Dei: qui si mundo placere studuis-  
 sent, si blandiri nobilibus, si adulari  
 vitiosis & scandalosis, Deo non placu-  
 issent, si non placuissent, non placuis-  
 sent; Christi servi, Mediatōres Dei non  
 fuissent, multo minus Vicarij, Specu-  
 latorēs, animarumque Pastores; sed  
 mercenarij fugitivi, declinantes ad avari-  
 tiam suam, speculatores cæci, canes muti, Isaiā 56:  
 non valentes latrare, dormientes, & aman-  
 tes somnia.

X. Ex his jam solē meridiano clariūs  
 elucet, quā prætactā Obedientiæ arma  
 non modō fortia nuncupata sint, sed æ-  
 que præclara. Præclara nempe, ac præcla-  
 rissima; quandoquidem Obedientia om-  
 nis justitiæ, & perfectionis origo voca-  
 tur, virtutum dux & magistra, mater  
 charitatis fraternæ, concordiæ genitrix,  
 tranquillitatis portus, securæ mentis ju-  
 ge convivium; recta ad cælum via, Spi-  
 ritus Sancti domicilium, castitatis um-  
 braculum, innocentiae ornamentum, om-  
 nium bonorum operum fidelissima cu-  
 stodia, Christianæ perfectionis consum-  
 matio, Monachorum gloria, veri Reli-  
 giosi tessera, unicum Ecclesiasticæ &  
 Monasticæ disciplinæ firmamentum, ve-

Obedien-  
 tiæ insig-  
 nia præco-  
 nia.  
 S. Aug. l.  
 4. de civ.  
 6. 10.  
 S. Hier. &  
 Trithem.  
 loc. cit. &  
 hom. 20.  
 de vera  
 Obed.

Aa

ri Chris



ri Christiani signaculum, Apostolici  
 vatoris discipuli character, certa  
 mentis securitas, & æterna salutis  
 Omnium salus fidelium, omnium  
 virtutum, omnium cibus Sancto-  
 rum per quam Martyres ad palmam  
 tyrij pervenerunt. Quodque rei  
 est, Obedientia maxime Religio-  
 rum est sine sanguinis effusione  
 rium, nam quia arduum valde  
 boriosum nimis certamen, &  
 carnis tormentum est, liberum  
 nem seipsum despiciere; ad per-  
 se Religionis Obedientiam  
 se totum, & voluntatem omnem  
 sub imperio, ac potestate alterius  
 petud resignare; hinc coronam  
 Sanctis martyrium pro Christo  
 dam contulit, hodie veris Christi-  
 toribus Obedientia parat, ita ut  
 vore moriatur securus, & ab omni  
 da rationis timore liber, qui sub  
 moris sui fideliter militavit. In quibus  
 B. Bernardi discipulus Gerardus  
 mortem tridui spatio in extasi  
 ac tandem in se reversus dixit:  
 bunal Christi ductus fui, ipsumque  
 faciem Angelorum Regem conspexi  
 mihi: Ecce locus tuus inter Fratres  
 mox circumspallentibus Monachis

Est incre-  
 entum  
 Martyrium

*Trithe.  
 loc. cit.*

*Æternæ  
 gloriæ tes-  
 tera.*

*Ex Menol.  
 s. Mart.*



mis verbis exclamans : BONA EST  
OBEDIENTIA, ad illius aureolam  
capescendam evolavit.

XI. Quid illū ( si Religiosorū exempla  
desideratis) inter illustrissima sui tempo-  
ris sidera, solem purissimū lacidissimè ac mi-  
risicè exsplendescentem, & insolentissimo fulgore  
orbem terrarum percellentem, simulque illu-  
strantem universum, Sanctum Anselmum  
tam celebrem, tantoque nomine dig-  
nam effecit, ut Obedientiæ Martyr vocetur,  
nisi quòd ( triumphatis Romæ per  
publicam disputationem Schismaticis  
Græcis, ideoque ab Urbano II. tali  
applausu exceptus: *Benedictum sit cor tu-  
um, spiritus tuus; os & sermo oris tui be-  
nedictus:* ) in Angliam reversurus Pon-  
tificem accesserit, lamentabiliter con-  
querendo, se fuisse è cœnobio extra-  
ctum ad Archiepiscopatus dignitatem,  
in quâ Obedientiæ fructibus, & merito  
privatus esse debeat: neque rogare  
desiderit, ut aliquem sibi viæ comitem  
assignaret, cujus iussis humiliter ob-  
temperaret, donec obtinuerit Edine-  
rum Monachum, cujus ( licet servi sui )  
voluntati, ac nutui ad eò se subjecit  
tantus Archipræsul, ut iussus aliquan-  
do ob nimiam ab itinere defatigationem  
in lecto quiescere, ac remanere, ne la-  
tus quidem unquam ad commodiorem

Ex Menol.  
21. Apr.

S. Ansel-  
mus Obedi-  
entiæ Mar-  
tyr appella-  
tus, &  
cur.



quietem invertere aliter attentari  
in sanctæ Obedientiæ virtute jussus  
trâ quod pro Ecclesiæ legibus & ma-  
nitate contra impia Regum  
decreta ceu murum æneum oppu-  
bis Sede & regno expulsus, quot  
cutiones, tot incruenta passus sit  
Sed nec desunt cruenta.

*Ex Menol.*

*2. Maj.*

Conradi  
Engelber-  
genfis Mo-  
nach.

XII. Quid enim B. Conradus  
gelbergensem nobilissimâ martyri-  
mâ decoravit, nisi Obedientiâ  
à suo Abbate missus ad tuendam  
sacrilegos invasores rem domo  
adacto in utrumque latus per  
crone, & seipsum purpuravit, &  
frequentibus miraculis illustravit.

*Ex menol.*

*11. Jul.*

Placidi Dif-  
fertinensis.

denique Placidum Disertinensis  
structorem, tam stupendum  
reddidit prodigiosum, ut abscissum  
Rætia Comitis satellitibus cap-  
trâque manu sustollens, velociter  
tum tanquam nobilissimum jussus  
Obedientiæ trophæum, applaudens  
suâ sponte campanis, Abbati suo  
lerit, & præsentarit, nisi eadem  
ra Obedientiæ arma? quibus com-  
farium Comitem, Monasterij bo-  
jura tueri jussus, sacrum verticem  
us subjecit per humilem Obedien-  
Abbatis imperio, quam parricid-  
ferro.



XIII. Sed num Regale Sacerdotium ab Obedientiæ martyrio, à martyrij laureolâ, vel cælestis laureæ coronâ exsors maneat, dum plures veritatis Doctores & Prædicatores, invictissimi Christi pugiles, imperterriti animarum Pastores in arenam descenderint pro Ecclesia, pro justitia, pro Religione & fi-

Episcopi  
Veritatis &  
Obedien-  
tiæ Chri-  
stianæ max  
tyres.

decontra lupos, Reges, Imperatores, Tyrannos, quam olim ex equo Troiano prodierint milites. En Athanasium pro Dei Filio toto pœnè orbe factum extorem, quia totum pœnè orbem in Arianismum collabentem unicus quasi Athlas sustinuit. En Chrysostomum contra nobiliorum hominum vivendi licentiam, ipsamque Imperatricem Eudoxiam insuperabiliter decertantem, & incredibiles in exilio sustinentem ærumnas. Ecce Thomam Cantuariensem pro Dei Ecclesia contra sacrilegas Henrici II. Angliæ Regis sanctiones: Stanislaum Polonum (de quo supra) contra illius alterius Herodis Boleslai notam libidinem: & S. Desiderium contra illam Galliæ Iezabelem: omnes hos summos Pastores & Archi-Præsules potentissimis lupis usque ad animæ suæ positionem heroicâ constantiâ resistentes: Ecce demum de communi Sancto- rum Sacerdotum numero Aquilinum

A a 3

Me-



Mediolani, Hippolytum Antiochia,  
 stachium Nicomedia, Theodorum  
 sareæ in Cappadocia, Crescentium  
 Africa, Eulogium Corduba, The-  
 quillinum Romæ lapidatum, Valde-  
 num ibidem decollatum, Nithardum  
 Sveciâ propter prædicandi ardorem  
 confossum; qui omnes enarrantur  
 res Presbyteri, præclaris hisce & lu-  
 tissimis Obedientiæ armis muniti,  
 illa Principis Apostolorum tessera  
 tari: *Obedire oportet Deo magis, quam ho-*  
*nibus; animosè provocati, generosè*  
*tra impietatem dimicantes, gloriose*  
*vincentes, Martyrii, & Doctoratus*  
*fectæque Obedientiæ laureas*  
*consecuti.*

## XIV. Quapropter MONOPES

LE finaliter ad te jam meus sermo  
 tur, qui abrenuncians propria voluntate  
 mino Christo vero Regi militaturus, Obedi-  
 entia Religiosæ fortissima atque  
 arma assumpsisti: nec non ad te  
 L O T H E E, qui non solum in  
 SS. Ordinibus Episcopo interrogatus  
 Promittis mihi & successoribus meis  
 verentiam & Obedientiam; respondisti  
 Promitto; sed etiam sanctæ Ecclesiæ  
 nonibus & Decretis, tuam personam  
 officia, & functiones concernentes

Sacerdotes  
 pro Religio-  
 ne, obedi-  
 entia & ve-  
 ritate Mar-  
 tyres.

Obedientia  
 est Marty-  
 rum tesse-  
 ra.

Actor 5.  
 20.

Ex prolog.  
 Reg. S. Be-  
 ned.

Clerici in  
 Ordinatione  
 promittunt  
 Episcopo  
 obedientiam.



obedire teneris; quatenus consideretis uterque statum, quem assumpsistis, dignitatem atque felicitatem, quas assecuti estis, vocationis gratiam, quâ Vos Deus ter Opt. dignatus est, pactum, quod spondidistis, fœdus, quod pepigistis, conditionē, quam elegistis, & Obedientie characterem, quo estis signati; & discute propter Deum Superioribus vestris subesse; *quando omnipotens & altissimus, qui cuncta creavit ex nihilo, se homini propter vos humiliter subiecit.* Alias Inobedientiam damnatio in iudicio Dei ignis æterni tormenta sustinebit, qui Ecclesiastica decreta, sive sua Religiosa statuta neglexerit.

Hortatio  
ad illam.

Gen. l. 3.  
c. 13. n. 1.

S Clemens  
Epist. 1.

### MEDITATIO XXIII.

*De Gradibus, Moti-vis, & Conditionibus virtutis Obedientia.*

Primus humilitatis gradus est, Obedientia sine mora. Hæc convenit his, qui &c. *Regul. c. 52.*  
mox, ut aliquid à majore imperatum fuerit, ac si divinitus imperetur, moram pati nesciunt in faciendo.

Prælud. Imaginare tibi Abraham, *Gen. 22.*  
gravissimo Dei mandato immolandi proprium filium, unicum, & charissimum, de nocte, sine mora, discussione,

Aa 4 ne,



ne, excusatione, aut contradictione obtemperantem.

Obedi-  
tia gradus.

Punct. I. *Consid.* Obedientiam de-  
versos habere gradus. 1. Facere im-  
rata externo opere. 2. Cum in-  
no voluntatis consensu. 3. Cum co-  
tivatione proprii intellectus, iudicii  
& voluntatis 4. Perficere non solum  
jussiones, sed etiam ipsa consilia,  
& nutus voluntatis Majorum. 5. Enim  
minima, atque levissima, aequè ac-  
xima, difficilia, & inclinationi propria  
adversa. 6. Obedere Superioribus  
actu reverentiæ, & justitiæ; am-  
bus ex charitate; inferioribus ex  
militatis virtute.

Insignes planè gradus: utinam  
istis tam longè non abessem, & non  
adeò frequenter mecum tergiver-  
disputarem, discuterem, excusarem  
vel occultè contradicerem!

Reg. loc.  
cit.  
Ejus con-  
ditiones.

Punct II. *Consid.* Assignatas à Sa-  
tre Benedicto veræ Obedientiæ con-  
ditiones esse: Ut quis sine mora ex  
tis manibus imperfectum relinquendo:  
Obedientiæ pede jubentis vocem factis se-  
tur. 2. **NON TREPIDE**, sed  
titer, vincendo contrarios naturæ ex-  
gentes motus. 3. **NON TARDI**  
sed, ut uno veluti momento prædicta Ma-  
stri jussio, & perfecta discipuli opera in velo-



ate conveniant. 4. **NON TEPIDE**,  
aut pigre, ac obiter, sed ferventer,  
& strenue. 5. **NE CCVM MVR-**  
**M VRE**, vel responsione nolentis, quo-  
miam peccatum ariolandi est repugnare, &  
quasi scelus idololatriæ, non acquiescere. 6.  
Sit etiam ipsa simplex, & cæca, ambu-  
lando alieno iudicio, & imperio. Fiatque  
bono animo; quia hilarem datorem di-  
ligit Deus.

1. Reg. 25.

2. Cor. 9.

Vellem quidem libentissimè, ut om-  
nes semper istas condiciones explevis-  
sem, sed grave est, assueta dimittere, gra-  
vius est, contra voluntatem propriam ire. Ve-  
ramtamen, vim mihi inferre studebo,  
nam certè regnum calorum vim patitur,  
& violenti rapiunt illud.

Gers. l. 2.  
c. 11.Matth.  
11.

Punct. III. *Consid.* Plurima ad ta-  
lem Obedientiæ perfectionem motiva,  
sunt 1. expressa Dei voluntas, &  
præceptum. 2. Obligatio ex voto, re-  
gulis vel Ecclesiasticis, & Episcopalibus  
statutis. 3. Exempla Sanctorum in præ-  
fata Digressione adductorum, & alio-  
rum. 4. Multiplex utilitas; conscientia  
quies, securitas, & immunitas à decep-  
tionibus diaboli. 5. Meritorum copia, quia  
plumbea, & ferrea opera, nempe indiffe-  
rentia in aurea, & meritoria vi Obe-  
dientiæ vertuntur. 6. Gloria æterna,  
dicente Deo ad Abraham: *Quia obedisti*  
voci

Motiva &  
commoda  
Obedien-  
tiæ.



Gen. 22. *voci meæ &c. ego protector tuus ero,*  
 23. & c. 15. *merces tua magna nimis.*

O Deus meus! Ecce paratum sum  
 meum; quid me vis facere? ego autem  
 nihil magis desidero, quam totum me  
 subjectum exhibere, ut omnes ambiciones  
 super me possint: quid ego miser petam  
 conqueri, vel indignari possem, si id fieri  
 loc. cit.

2. Cor. 9. *necessitate, sed ex amore Dei obedien-*  
 tissimus esse, ac si omnia divinitus  
 rent imperata. Et quia Obedientia in  
 majoribus præbetur, verissimè Deo præbe-  
 ribetur, habebit illa in me oculos com-  
 ptos, pedes veloces, manus paratas, ter-  
 nitate vultûs, dulcedinem in sermo-  
 nibus. Ita fiat per gratiam tuam, Deus  
 meus! & Dominus meus!

CONSIDERATIO I. ANTE  
 MERIDIANA.

*De bonis Obedientia spontanea, & prompta.*

Gen. 1. 22. *Valde magnum est, in Obedientia*  
 5. 6. 7. 8. *sub Prælato vivere, & sui prælati*  
 esse. Sed multò tutius est, stare in ser-  
 26. c. 27. *vitone, quàm in Prælatura. Igitur co-*  
 3. *ta, quòd ad serviendum venisti, non ad*  
*gendum; ad patiendum scias te vocatum.*



ad laborandum, non ad otia dum, vel fa-  
bulandum. Hic ergo nemo potest stare, nisi  
ex toto corde se voluerit propter Deum humi-  
liare, & obedire.

CONSID. II.

De malis Inobedientia, seu  
obedientia coacta.

Fili, qui se subtrahere nititur ab Obedi-  
entia, ipse subtrahit à gratia, qui non  
libenter, & sponte sua Superiori se subdit,  
signum est, quòd caro sua necdum perfecte  
sibi obedit, se sæpe recalcitrat, remurmurat.  
Disce ergo celeriter Superiori tuo te submit-  
tere: atque ad veram subjectionem, & hu-  
militatem te jugiter dare, patienterque pro-  
prium contemptum ferre.

Id. l. 3. c.  
13.1. c. 2.

DIGRESSIO XVI.

De pessimis vitijis Propria Vo-  
luntatis; nec non pertinacia proprii Ju-  
dicii: ac zeli indiscreti; murmu-  
ris, & refractaria Inobedien-  
tia.

THEOPHOBVS.

(I.)

Et la agite, quotquot estis sacrae mili-  
tia Tyrones, Candidati, Triarii &  
Eme-



Emeriti : adeste armati ad ingentis vo-  
 menti expeditionem : siquidem huius  
 infernus cum suâ cohorte est expugnandus & destruendus, nempe Proprietas, cum omni suâ stygia vitiorum hærentium phalange : de quâ illud ac eruditi Blosij : *Si non esset proprietas, infernus quoque non esset* : confirmante lactiflavo Doctore : *Proprietas propria, & infernus non erit* : voluntatem autem propriam dico, quæ non est communis cum Deo, & hominibus, sed particularis tantum, quando aliquis ea, quæ vult, propter se ipsum facit, non intendens placere Deo, & prodesse proximo, sed satisfaciendi proprijs motibus animi. Porro hæc voluntas non Dei, non aliorum, sed sui quærens vivere arbitratur, est superbia, immorigera, pertinax, & contentiosa in omnibus aversio à Deo, & non malitiæ fundus : in cælum pergere non potest, in terris pacem non habet, in inferno sepelitur, ejusque invisæ recalcitratio, & spiritus contumeliosæ contumeliosæ est. Hinc ex ea velut omnium malorum radice, & scelerum semina profuit in Religioso, ac Sacerdote turpeditas progrediendi in spiritu, fervor tepiditas, spiritus discretionis extinguitur, rationis oculus clauditur, cor lo-

Voluntas  
 propria vo-  
 catur Infer-  
 nus.

*Blos. in ta-  
 bella spiritus  
 corollario.*

*S. Bern.  
 serm. 3. de  
 resurrect.*

*Dom.*

Quæ dica-  
 tur volun-  
 tas propria?

*Blos. loc.  
 cit.*

Quot ma-  
 lorum sit  
 causa?



veritur, audacia obfirmatur, mens induratur, contentiones miscentur, rixæ propagantur, minæ intentantur, vindictæ cupiditates coquantur, oriuntur odia, generantur scandala, gignitur desperatio, creatur apostasia, damnatur anima, spoliatur cælum, & inferius repletur. Etenim quid odit, aut punit Deus præter propriam voluntatem? Aut in quem ignis ille deservit, nisi in propriam voluntatem?

Est fomentum ignis inferni.  
S. Bern.  
loc. cit.

II. Sed quo furore hæc eadem Dominum Majestatis impugnet, audiant, & timeant omnes propriæ voluntatis sectatores. Nam primò dum talis voluntas eorum refractaria est imperio, quorum tanquam divinæ subdita est potestati, seipsam divinæ subtrahit obedientie, cujus vice funguntur, & imperant Superiores. Sed utinam, ait S. Bernardus, non majores ipsi irrogaret injurias, nam in ipsum quoque, cui inservire debebat, suum deservit Auctorem, dum efficitur sua, & propria ista *crudelis bestia, fera pessima, rapacissima lupa, & truculentissima leona*. Secundò, propriæ voluntatis amatores communitati Fratrum, aut publicis conventibus, collegijs, capitulis, vel conversationibus sunt omnium perniciosissimi, quia dum zelum justitiæ, & veritatis præferunt, sed non

S. Bern.  
loc. cit.  
Injuriola  
Deum.

idem ib.

Perniciosa  
communitati.



Amatores  
illius pesti-  
mi sunt.

non secundum scientiam; sequuntur  
tantum pertinaciter opinionis ductum  
errores defendunt, obstinate moni-  
tibus, seu melioribus informationibus  
reluctantur, omnibus ordinationibus  
contradiciunt, Obedientiae jugum re-  
cutiunt, dissolvunt concordiam, ter-  
ternam quietem perturbant, unitatem  
divisores, inimici pacis, charitatis es-  
perantes, vanitate tumentes, superbia  
typho inflati, placentes sibi, & magis  
in oculis suis, aliorum facta crimina-  
tes, famam traducunt, ignorantibus  
justitiam, pro incorrupta divini  
tiam suam corruptam perversitatem obte-  
natissimè manuteneere contendentes.

Merita su-  
or. bonor.  
operum  
perdunt.  
S. Bern.  
Serm. 72.  
p. Cant.

III. Tertiò. Qui omnibus alijs ma-  
lus, quomodo sibi bonus erit? Idcirco  
tales sibi meritis, uti flagitiosissimi  
sunt damnosissimi; in primis quod  
ratione lucri cessantis, sive omnium be-  
norum operum jacturae, quod S. Ber-  
nardus ita declarat. Si in die jejuni  
invenitur voluntas mea, non tale  
elegit sponsus, nec sapit illi jejunium  
quod non lilium Obedientiae, sed vinum  
propriae voluntatis sapit. Idipsum verò  
de jejunio solum, sed & de silentio, de op-  
eribus, de oratione, mortificationibus,  
observatione Religiosi, in qua est voluntas  
sua, & non obedientia Magistri sui, est



tiendum. Vnde observantias tales, & in se bonas, inter virtutes tamen minimè censuram deputandas. Sic grande malum propria voluntas, quâ fit, ut bona tua tibi bona non sint, quia nihil omnino, quod propriâ inquinatum sit voluntate, gustabit is, qui pascat inter lilia. Hæc ille, de cujus calamo nil nisi mel, & lac effluxit.

IV. Ultra quod voluntatis suæ proprietarius manifesti sacrilegij & fœdij reus esse convincitur, quemadmodum enim Religiosus pecuniarum proprietarius usurpator contra suum Votum fœdisfragus & perjurus, contra Religionem & Monasterij communitem sur, raptor, sacrilegus & Iudæ similis esse dignoscitur, quia sibi appropriat, quæ non sua sunt, sed Monasterij, quæque solemniter à se perpetuò abdicavit, ita suæ voluntatis proprietarius Regularis omnibus præactis sceleribus eò fortius innodatur, quia re sui corporis & animi, intimam, ingentam, connaturalem, omni auro, argentoque millies pretiosorem, suæ scilicet voluntatis libertatem spontè Deo, Religioni, ac Superioribus donatam, resignatam, Voto consecratam, scripto proprio firmatam, & subsignatam, iurisque Dei æternaliter factam sibi appropriat, rapit, furatur, prædatur, &

Sunt fœdisfragi perjuri.

Proprietarij prædones rei alienæ.

ex



ex merâ superbiâ ac obstinatione ad  
 um arbitrium abutitur, in Dei ter  
 contemptum, Religionis contumeliam  
 & suorum injuriam Superiorum, quibus  
 adeo totum suum velle & nolle  
 nâ & absolutâ traditione consignat  
 ut sibi jam, suisque interniis animi  
 tentijs non vivat, sed immortalis  
 ac sapultus.

VVa.  
 ding. ad  
 annum  
 1221. n. 27.

Obedien-  
 tia Regula-  
 ris sit mor-  
 tuo similis.

V. Vnde incarnatus ille Seraphinus  
 suos docuit, obedientiam Religionis  
 portare esse sicut corporis mortuum,  
 illud sine proprio motu, movetur, sed  
 ab alio duntaxat: os habet, sed non  
 oculos tenet apertos, sed cum ijs  
 fasciâ ligatis nil respicit; laudatur, sed  
 non extollitur; opprobrijs excipitur,  
 non excandescit; calumnijs contumelias  
 tur, aut vituperijs, non responderet  
 volvitur ad dextrum latus, sustinetur  
 truditur ad sinistrum, tolerat; pro-  
 nè aut supinè collocatur, non ob-  
 gannit; pedibus conculcatur, & non  
 murmurat, neque reclamatur: qui om-  
 nibus potentijs ac sensibus cruciatus  
 mortuum atque privatum est: omni  
 proprio velle & nolle, moveri &  
 tire, videre, loqui, disponere, & pro-  
 cipere destitutum. Et hoc est perfecti  
 Obedientiæ exemplar, sicut è contra  
 le agere, aut nolle pro sua duntaxat



Voluntatis & proprii iudicii pruritu, dam-  
nabilis est superbia, fastus, & arrogan-  
tia Luciferiana.

VI. Prædictæ Medusæ sororem dix-  
eris alteram Megæram, scilicet proprii  
iudicii pertinaciam, ac pertinacem  
immanationem; quæ quidem multorum  
proliū fecunda mater, uti suspitionis, iu-  
dicii temerarij, zeli indiscreti, impruden-  
tæ, iracundiæ, præcipitantiæ & pessimæ  
murmurationis &c. hic in præsentem pri-  
mo consideratur, quatenus subditus non  
præceptum, nec in illo Deū præcipientē,  
sed personæ duntaxat præcipientis dis-  
cernit qualitatem; itē quando man-  
dati materiam; levitatem, seu gravita-  
tem, utilitatem, sive necessitatem,  
possibilitatemque examinat; arriden-  
tia ambabus manibus amplectitur,  
duplicitatē verò explodere, reiice-  
re, aut frivole excusare præsumit. Ne-  
que his contentus etiam mandantis in-  
tentionem penetrare, mandati causas,  
rationes exposcere, inquirere, ac dis-  
cutere præsumit, quæ omnia veræ Obe-  
dientiæ perfectionem elidunt, quam  
simplicem & cæcā, non sciolam, cu-  
tosam, ac temerariam, esse oportet. Nes-  
cit enim iudicare, quisquis perfectè didicit obe-  
di- Hinc præclarè Angelicus Doctor  
in Regulæ c. 5. explanans: *Mox ut at-*

Proprii iudicii pertinacia.

Mater vitiortum.

In quo consistat illius malitia.

Obedientia cæca & simplex.  
S. Greg. I. 14. c. 40.  
in 1. Regum 1. 2. q. 13.  
A. 5. ad 2.

Bb quid



quid imperatum fuerit: ideo, inquit, nihilominus tentandunt esse, si Præceptum aliquid impossibile præceperit, cum an aliquid sit impossibile, subditur debet suo iudicio definire, sed in quoque Superioris stare iudicio. In rem Abbas Nestero Religionem ingressus, ita secum statuerat: *Posthac ego, & asinus unum sumus, ergo debeo esse factus. Quidquid ei imponitur, hoc portat, non potens, à quo, vel quare, aut ad quem facit.* En utile de stupido jumento didicimus.

Obediens  
fit ut asinus

VII. MONOPH. Alè <sup>obedi-</sup> animo sedet, quod de B. Pauli simplicis cæcâ, ut ajunt, at in <sup>lo-</sup> illuminatissimâ obedientiâ me <sup>lo-</sup> gisse memini, & idipsum velle, & <sup>lo-</sup> tari mulotties mihi adjacet, <sup>lo-</sup> perficere <sup>lo-</sup> tem non invenio. Hic in disciplina Monasticam Magni illius Antonij <sup>lo-</sup> diturus, jussus est funem quindecim <sup>lo-</sup> narum longum texere: finitam <sup>lo-</sup> ram Antonius, ceu malè, & <sup>lo-</sup> nimis factam cum vituperio præceptum <sup>lo-</sup> solvi; & abs obediante Paulo <sup>lo-</sup> est. Indixit ei septem dierum <sup>lo-</sup> jejunium, jejnavit Paulus; & elapso <sup>lo-</sup> timo die, pane in mensâ apposito <sup>lo-</sup> reficere jussus, dum protensâ manâ <sup>lo-</sup> dem sumere vellet, famemque <sup>lo-</sup>

Rom. 7.  
Pauli simp-  
plicis obe-  
dientia à S.  
Antonio  
variè pro-  
bata.

Polland in  
Vir. S. An-  
to. 17. Jan.  
à n. 52.



duanam obsonare, novo Abbatis Antonij de mandato, panem duntaxat alpicere, non verò atrectare, multò minus degustare Christianus hîc Tantalus compulsus est. Sed neque hîc vel Senioris jussib, vel discipuli quievit obedientia; etenim de novo jussus urnam seu vas mellis frangere & conterere, aquam toto die hautire, haustamque effundere, consuere vestem, & rursus omnes consutas dissuere commissuras, in omnibus & per omnia, sine discussione, sine murmure, aut contradictione obtemperavit.

Perfecta  
discipuli in  
omnibus  
obedientia.

VIII. THEOPH. Valde congruens nostro proposito, aut hisce temporibus nostris exemplum. Quis enim alius tyronum, aut discipulorum sancti illius Anachoretæ, non imaginatus sibi fuisset, aut non pronuciasset, senem hanc delirio, seu stolidâ cerebri verberge laborare, tam exotica, tam ineptâ, tamque inurilia, & contraria cum sui mentis instabilitate præcipiendo? Quis discipulorum, nisi fuisset alter Paulus simplex; non illius scholæ valeat cum indignatione, in qua & summi pro stultis haberentur, fame conficerentur, & non nisi inutilissima temporis dispendia fierent? Sic nempe multa mundi sapientia præcipientis ar-

Judicia  
mundi per-  
versa in rebus  
spiritualibus.



Cælestis  
philoso-  
phia doctri-  
na munda-  
na contra-  
ria.

Quomodo  
doceat obe-  
dientia per  
fectam for-  
mam.

Hæc sola  
facit Reli-  
giosum.  
Polland.  
ibid.

Diversa 2  
diebus An-  
tonij no-  
stra tempo-  
ra.

gueret fatuitatem, & obedientis deni-  
ter simplicitatem. At divina Religio-  
rum Philosophia longè alijs termin-  
utitur, docetque ad faciendum exor-  
dano & terreno novum cælette con-  
situm in sacra Obedientiæ peripatetico  
docet, inquam, per qualitates e diamo-  
tro sensui & humanæ rationi penitus  
contrarias, omnes physicas, metaphy-  
cas, seu etiam meteoricas proprietas  
bri qualitates expellere, inde materiam  
suâ veteri formâ spoliare, sicque in-  
mem, nudam, cæcâque redditam  
omni sibi ingenito & connaturali co-  
petitu privare, & tum demum, in  
formi, spoliata & privata, per causas  
cundas (Superiorum scilicet imperio  
novas dispositiones, & dispositionibus  
jam inductis, novas incorruptibiles  
que cælestes superinduere formas, se-  
ce irrefragibilem dictorum probatio-  
nem ex ipsomet illuminatissimo dis-  
ceos Magistro Antonio, ita loquens ad  
prædictum Paulum, sic tentatum, pro-  
batum, & omnia ad amissum execu-  
tum: *In nomine Iesu, ecce jam factus  
Monachus, mane demceps in cella.*  
IX. Necesse est, hie ingemiscendo  
exclamare cum illis posteriorum latorum  
lorum Eremitis. *ô quam longè absum  
diebus Antonij; dum hisce temporibus*



multorum fortè Superiorum (ijs maxi-  
mè in locis, ubi disciplina Regularis  
parum viget) præcipua sollicitudo esse  
debet, ne vel novellis Religionum can-  
didatis ob modernos delicatos genio-  
rum mores, aspera seu dura prænunci-  
entur; vel ne Novitij solidioribus mor-  
tificationum cibus, sed lacte duntaxat,  
propter spiritûs infirmitatem enutrian-  
tur; ne professorum quorundam hispi-  
da enascens lanugo vitiorum, novacu-  
lâ radatur, propter menti, mentisq; teneri-  
tudinè, sed sapone duntaxat illita prius,  
spongiâ deinceps molli abstergetur; ne  
finaliter aliquorum Veteranorum æru-  
go asperiori limâ radatur, ut non fran-  
gatur vas. O Superiorum talium cru-  
ciatus & labor! Qui omnia sua iussa  
prius ad libellam & unciam humoris ali-  
eni trutinare, quàm plurima oculo con-  
nivente præterire, omnes quascunque  
justissimas correptiones ad gustum pa-  
latûs suorum subditorum melle & sac-  
caro condire debent, ne delicatos ni-  
mis nonnullorum stomachos irritent,  
exacerbent, vel tantâ amaritudine re-  
pleant, ut ad insulsas contra se eructa-  
tiones erumpant; ac ipsimet Superio-  
res minori cedere consultius judicent.

X. Sic longè absumus à diebus Anto-  
ni; at multò magis dolendum, quòd

Bb 3

tam

Moribus  
irreligiosis  
coguntur  
nunc con-  
nivere ali-  
qui Super-  
iores.



tam longè absumus à diebus Pauli Sim-  
 plicis: (non jam ad te, tuosque locos  
**MONOPHILE** chare, meus sermo  
 vergit, quos, non dubito, à sequentibus  
 vitijs esse alienos; sed sparsim late  
 diffunditur ad emendandos reos, si  
 reperiantur) dum eò miseriarum (si  
 nam non multorum) Religiosorum  
 prolapsa esse videntur, ut hinc nati-  
 do proprii judicij crimini vel additi  
 vel assueti, lynceo oculo omnia locorum  
 Superiorum acta scrutari; consilia  
 cutere, sensus exenterare, animum  
 re mandata, quo sine, intentione  
 dōve emanarint: & nunc appropin-  
 pauca, nunc plura sugillare, jam ita  
 prudentiū, jam hæc melius, alia  
 lius, aut pulchrius, & comodiū alia po-  
 tuisse disponi & ordinari; chimerarum  
 non dubitent. Quodque pejus est, et-  
 am discretè, prudenter & salubriter  
 acta, vel omissa, vel jussa, intemp-  
 præcipitantia, passionis & partialitas,  
 nimij rigoris, aut indulgentiæ fugere,  
 insimulare, & sequius interpretari.  
 Omnium verò pessimum, & à Religio-  
 subdito, pro! horrendè absonum, con-  
 tra Superiores, Dei personam immen-  
 te agentes, audacter insurgere, ve-  
 bis refractarijs eos lacerare, adu-

Proprij ju-  
 dici est, om-  
 nia Superio-  
 rum acta  
 discutere.

Malè inter-  
 pretari.

Murmura-  
 re, detrahe-  
 re.



rentias aliorum sibi vel procurare, vel  
 provocare, linguam in murmuraciones,  
 cavillationes, detractionesve exerere  
 &c. Tales, ô Deus immortalis! non  
 modò toto cælo distant à simplici, cæ-  
 cã, mutã, & promptã Pauli prædicti  
 obedientiã, imò juxta superiorem S.

Antonij conclusionem à vero statu Mo-  
 nachii, vel Religiosi, ideoque è numero  
 & albo, & cellis excludendi, sed insu-  
 per convincuntur esse tumultuosi, rebel-  
 les, votifragi, & secundùm Divum Gre-  
 gorium Deum negantes, quem propria  
 obedientia crucifixit, seu juxta Trithemium  
 perjuri, impij, mendaces, transgressores, &  
 falsissimi Apostatæ; imò monachi sine obedi-  
 entia, mera monstra diaboli.

Murmura-  
 tores & re-  
 fractarij  
 sunt mon-  
 stra diaboli.

Trith.  
 hom. 20.  
 de verã  
 obed. Mo-  
 nach.

XI. Quanti autem piaculi quantæ  
 vindictæ calitus sint obnoxia hæc crimi-  
 na unicũ sequens exemplũ reos, & noxi-  
 os absterrendo, innoxios autẽ præservan-  
 do & præcavendo sufficiens erit. Cùm B.  
 Bernardus nonæ Congregationis Bene-  
 dictinæ Tironiensis vocatæ Fundator in  
 Galliã, ingenti perfectionis zelo inflatna-  
 tus reformationi magno studio insiste-  
 ret, inter odoratissimos pullulantium  
 rosarum flores, reperit quoque pun-  
 gentium spinarum aculeos, linguas nem-  
 pe obloquentium quorundam, qui san-  
 ctas & salubres optimi Abbatis in-  
 tentio-

Poll. in  
 Vit. 14.  
 Apr. n. 1. 5.  
 Bernardus  
 Tironien-  
 sis, Refor-  
 mator.



Patitur ob-  
locutiones.

tentiones, variè pro suo quisque gen-  
discutientes, temerè judicantes, similes  
interpretantes, nunc clandestina tractant  
consilia, nunc palàm improbare ejusdem  
actiones, nunc, verò clam obmurmurare,  
rare, traducere, & tandem audacior  
quendam è suis animare, ut Abbas  
in faciem exprobraret istas novitates in-  
troducitas. Is cum sui impotens, omnia  
que reverentialis obedientiæ immemor  
præcipitantiùs in Superiorem incedit  
(quod vir Sanctissimus summa  
patientia supportans Deo soli commo-  
rat) postea ad reliquos conspirantes  
referret, applaudentibus alijs, & non  
nullis de re bene gesta arridentibus.  
Mors hor-  
renda ino-  
bedientis &  
refractorij.

ecce risum in gravem luctum conver-  
sum, dum Coriphæus factionis illius  
cum horrendo nunciatae suæ damna-  
tionis eiulatu corruit exanimis: ceteri  
deinceps proprias suas voluntates &  
judicia facillè abjurantibus, & divina pro-  
vidè pertimescentibus. Hæc ad novum  
rum terrorem & emendationem.

Digr. 41.  
n. 5.

XII. PHILOTH. In super-  
Digressione mentionem feci de do-  
to mihi libello vitæ beatissimæ Cate-  
rina Bononiensis, in quo, si hîc probè  
re & interloqui concessum est, signifi-  
ter ponuntur ejusdem Beatæ Virginis  
documenta circa prænotatam materiam



de non iudicando & traducendo acta Superiorum, suis Religiosis a vivente tradita similibus verbis : Væ illi animæ, quæ non reverenter ac piè sentit de suis prælatis : non expectet à Deo ullam consolationem, aut gratiam, sed potiùs gravem vindictam, licet enim videntur officium suum non præstare, nunquam tamen eos diiudicare, vel taxare oportet, sed iudiciù Deo relinqui. Non sit ergo (*replicabat illa aliàs*) in vobis deliberata mala voluntas, nec prodeat ex vestro verbum contra vestros Prælatos : possunt incidere nobis cogitationes vel invitis, quia cogitationes non sunt in nostra potestate, oportet tamen, continere voluntatem, & suppressere suum iudicium, ne consentiat voluntas, ne iudicium temerè assermet, & linguam, ne perperam mala loquatur. Quæ quidem, etsi directè & propriè Regulares duntaxat personas concernere videantur, mihi tamen, & alijs meis collegis etiam respectivè ad nostros Superiores, imò & Laicis in ordine ad suos Magistratus, aut proximos, documento esse possunt.

XIII. Valde appositè, mentem meam, narrata à te, ad tuum, & etiam sæcularium statum applicando præoccupasti; verùm duo supersunt dicenda:

Monita  
Catharinæ  
Bonon. de  
non fugil-  
landis Su-  
perioribus-

Polland.  
ad 9. Mar.  
n. 123.



cenda : Vnum, quoddam sive Ecclesiarum Cathedralium, aut Collegiarum, sive Parochialium Rectores Ecclesiarum tam non modicè in propria voluntate vitium impingere queant, quando *rationem Dei habentes, sed non scientiam*, ordinant, agunt, decernunt, præcipiunt, invehuntur, sive castigant inconsultò suos vel Collegas, vel commissos pro lubitu, aut sicut voluntatis propriae, ac præcipitantis (accidentibus maxime iracundiæ motibus dictamen suadet, vel imperus, zelum putando, quod passio mera, vel iramotus, aut indiscretionis excessus est. Unde duo mala resultant: Primum in alteros, quando videlicet ex tali immoderato zelo, aut publicè in personas castigis, quam vitia detonando, (ac sæpe non satis exploratâ rerum veritate) vel corripiendo privatim, elatis, tumidè, despoticis, falsisque multâ acrimonia verbis ulcus exasperant, quod sanare debebant. Alterum abinde exultante enim indiscreto propriae voluntatis zelo, Superior quivis auctoritatem suam in tantum risui, vilipendio, ludibrioque, & odio exponit, ut etiam quandoque decernens & sancta, obtineat spiritualis emolumentum. Ex his

Rom. 10.

v. 2.

Zelus indiscretus Superiorum Ecc. fiast. perniciosus



enim natura importabilis est sine scientia, insulsus sine discretionem zelus; ac non tantum inutilis prorsus, sed plerumque perniciosus valde. Duobus igitur zelum virtutibus stipatum esse oportet, quem admodum Divus Mediolanensium Antistes Carolus docet; prudentiam nimirum, quae eundem per scientiam, atque discretionem moderetur; & charitate, quam novit aliorum infirmitatibus compati, non indignari. Ita enim hortatur: In omnibus functionibus prudentiam, & discretionem servent, & caveant, ne zelo indiscreto in actionibus, & verbis sevantur, etiam in suorum subditorum correptione, aut correctione; sed ex paterno agendi more satis agnoscant omnes, desiderio salutis agi, quidquid contra eos agitur.

S. Bern.  
serm. 49.  
in Cant.

Sit prudens  
& charitativus.

Ex constit.  
S. Caroli  
c. 2. reg.  
10.

XIV. In proprii quoque iudicii lapidem offendit, quisquis Praelatorum, Praepositorum, Rectorum, aut Pastorum existimat, se nullius egere consilio, vel in sensu suo abundans, propriae opinionis pertinaciter nimis acquiescit; quasi aut solus optima quaeque in medium afferere queat. Hoc itidem innumerabilium ritarum, dissensionum, contentionum, odiorum, scandalorumque uberrimus fons est, sive in conventibus, Capitulis, aut publicis consultationibus; sive in

Rectores  
Eccles. aliorum  
consilij urantur;

Pertinacia  
opinionis  
mala.



in privatis, ac familiaribus colloquijs  
 conversationibus, animi relaxationibus  
 serijsve negotijs, neutro (v. g.) in aliquo  
 asserto de sua opinione vel hilum certe  
 volente: cum tamē (ō quoties!) ob an-  
 rem proprium, passionum vehemē-  
 am, humanæ fragilitatis, labilitatis  
 memoriæ, ac rationis imbecillitatem  
 & sensus illudantur, & menti obfusca-  
 tur caligo, vel cæcitas tanta, ut pro-  
 prium iudicium graviter hallucinetur,  
 & erret. Debet ergo, qui præter, cum  
 cum inspectione, ac prudentiâ oculis in-  
 te, & foris (quemadmodum illa Eze-  
 chielis animalia) totoque in circum-  
 plenus esse, veruntamen, non plus sapere  
 re, quàm oporteat sapere, sed sapere ad sobri-  
 brietatem, aliorum opiniones, sive con-  
 silia lubens audiendo, & gratanti illi  
 animo deferendo. Ita enim secutus  
 erit, ne decipiatur, si idem alij sensum  
 & quidquid cum prudentum iudicio  
 cerit, si minùs bene, quàm sperabatur,  
 successerit, minùs etiam impudenter;  
 siquidem magis aliorum sensui, quàm  
 proprio obsecutus est.

XV. Quamobrem etiam atque  
 etiam vos adhortor, & precor, ut pro-  
 pulsata, eliminata, proscripta, & rabi-  
 cus extirpata propria veteri voluntate

Exech. 1.  
 12.

Petiti con-  
 filij bona.



atq; iudicio, exhibeatis de cætero Obedi-  
entiam, quibus obligati estis, prudentiæ  
lucè perfusam, intentioni rectæ innixam,  
discretionis moderamine perspicuam,  
charitatis flammâ succensam, humilitatis  
decòre ornâtam, constantiæ virtute ro-  
boratam, perseverantiæ bono circum-  
septam. Sit Obedientia, ac vitæ ve-  
stræ ratio prompta sine dilatione, de-  
vota sine dedignatione, voluntaria sine  
contradictione, simplex sine discussio-  
ne, perseverans sine cessatione, ordi-  
nata sine singularitate, hilaris sine tur-  
batione, strenua sine pusillanimitate, &  
universalis sine ulla exceptione, ut sic  
facis toti quanti Deo, Ecclesiæ, & Re-  
ligioni acceptabile sacrificium, præcipu-  
um munus, immaculata hostia, victima  
salutaris, & fragrantissimum thymia-  
ma Domino in odorem suavitatis.

Horatio  
ad obed.

B. Laur.  
Justin. l.  
de Obed.  
c. 9.

Qualitates  
perfectæ  
obed.

### MEDITATIO XXIV.

*De alijs motibus Obedientiæ, maxi-  
mè ab exemplo Christi.*

Tertius humilitatis gradus est, ut quis  
pro Dei amore omni Obedientiâ se sub-  
dat majori, imitans Dominum, de quo dicit  
apostolus: Factus est obediens usque ad mor-  
tem.

Text. Re-  
gul. c. 72  
gr. 34

Præ-



Gen. 22. 6.

Prælud. Imaginare tibi Isaac obedientem, mansuetum, faciturnum ligna humeris portare, super quibus debebat immolari, & patienter sine contradictione caput gladio Patris offerre.

Obedientia exemplar Christi.

S. Ansel. l. med. c. 4.

Suarez tom. 2. in 3. p. D. Th. q. 28. sect. 8.

Punct. I. *Consid.* Principalissimum perfectæ Obedientiæ motivum esse Dominum IESV exemplum: nam 1. ex Obedientia Patris de cælo descendit: non quòd ad hoc eum Pater coegerit, sed quòd Patri æterno placiturum sibi sponte per liberam Obedientiam suscepit. 2. Obedientia Matris illum concepit. 3. Ipse in primo conceptionis instanti, votum Obedientiæ fecit monendi in Cruce, omnesque actiones suas ad redimendos homines offerens Patri cælesti. 4. Circumcisus, & in templo præsentatus fuit ex obedientia Legis, ad quã non tenebatur. 5. Inventus in templo, officium, munus, & locum sanctum reliquit, ut esset subditus parentibus, suis licet creaturis.

Qualem ergo excusationem habebis, ô anima! si non raro privatus, & in commodis, vel negotijs vacas, & non subito sive ad communia curris, seu animarum, & officij tui pastoralis curam tractas? ô quantum est inter te, & IESV Filij Dei obedientiam discrimin! (Examina.)

Punct.



*Punct. II. Confid.* Obedientiam Christi fuisse 1. indifferentem ad omnes officiorum functiones, nam puerulus mensam instruxit, leetulos stravit, aquam apportavit, scutellas eluit &c. adolescens fabri lignarij in domo, & foris in Synagoga discipulus erat. Factus vir, medicum, doctorem, concionatorem, exorcistam, ministrum, pastorem, & hortulanum se exhibuit, ut suo exemplo discerent etiam Sacerdotes, omnibus sibi commissis omnia fieri ad salutem. 2. Illius Obedientiam fuisse quoque patientem, nam subdidit sese Matri, Iosepho, Discipulis, Iudicibus, Regibus, Pontificibus, militibus, Gentilibus, Iudæis, ac Deicidis. 3. Fuisse longissimam & perseverantem à primo conceptionis momento usque dum *inclinato capite emisit spiritum.* (Scrutare, qualis sit officij tui obedientia, & perseverantia.)

Obedientia Christi  
qualitates.

Io. 19. 30.

s. Ansel.  
loc. cit.  
c. 5.

Ecce! anima mea, hæc obedientia Christi, est virtus salvationis tuæ, hæc est causa liberationis tuæ, est pretium redemptionis tuæ: age gratias pro exemplo, & sicut ille fecit, tu facere semper esto parata.

*Punct. III. Confid.* Duo alia perfectæ Obedientiæ adjumenta. 1. Vivacissime semper imaginari sibi, omne mandatum

Adjumenta  
tius servandæ.



datum Superiorum esse tale, ac si  
 nitus esset imperatum; unde in Su-  
 prioribus, si plures sint, semper respic-  
 endæ sunt personæ non hominum, sed  
 sanctissimæ Trinitatis; vel Christi Do-  
 mini, si sit unus immediatus Superior,  
 quasi tecum loquerentur, atque pro-  
 ciperent, 2. Illis manifestare cogitationes,  
 & humiliter omnes cogitationes, &  
 motus obedientiæ contrarios, à volun-  
 tate, & proprio judicio exurgentes.  
 Hoc idem Religiosis potissimum in-  
 viens, (vel etiam Ecclesiasticis respectu  
 proprii Patris spiritualis) S. BENED.  
 docet hoc modo: *Si omnes cogitationes  
 malas cordi suo advenientes, vel mala ab-  
 sconsè commissa per humilem confessionem  
 Abbati non celaverint suo.*

Regul. c.  
 7. gr. 5.

Ah! fateor, ita esse, nec dubito  
 magnos inde profectus percèpturum  
 re, si modò ea, quæ dicis, præstare.  
 Sed quis ò bone IESU! tollet meam  
 habituatam, & refractariam omnibus  
 bonis propositis naturam? quæ tam  
 dem seriò cogitabo, mihi quodlibet  
 sinuans: ad quid venisti? an ut eam le-  
 cteris injustam, pessimam, stolidamque  
 voluntatem?

O Obedientissime IESU! expro-  
 lia in me veterem hominem, ad  
 meam infirmitatem, ut imitans te  
 obed



obediencia usque ad mortem Crucis, me  
subdam libentissimè ( omni Obedien-  
tia ) omni imperio, tanquam divinitus  
a te promananti: subdam me propter  
te, & per te IESV Salvator clemen-  
tissimè &c.

CONSIDERATIO I. POME-  
RIDIANA.

De malis Obedientia coacte.

Multi sunt sub Obedientia, magis ex  
necessitate, quam ex charitate; & il-  
li penam habent, & leviter murmurant.  
Nec libertatem mentis acquirunt, nisi ex to-  
to corde propter Deum se subjiciant. Curr-  
at ille, vel ibi, non invenies quietem, nisi in  
humili subjectione sub Prælati regimine.

Genf. l. 1.  
c. 9. n. 1.

CONSID. II.

De proprij Iudicij abnega-  
tione.

Quidem verum est, quod unusquisque  
libenter agit pro sensu suo, & inclina-  
tur ad eos magis, qui secum sentiunt. Sed  
Deus est inter nos, necesse est, ut relin-  
quamus etiam quandoque nostrum sentire  
propter bonum pacis. Potest etiam con-  
tingere, ut bonum sit uniuscuiusque sentire,  
sed nolle alijs acquiescere, signum est super-

Id. l. 1.  
p. 2.

Ib. n. 3.

Cc bia



bia, & pertinacia. Ergo noli nimis in  
 su tuo confidere, sed velis etiam libenter  
 eorum sensum audire.

CONSID. III.

De abnegatione totali propria  
 voluntatis.

**F**ili, dixi tibi sapissime, & nunc iterum  
 dico, relinque te semper, & in omni  
 re, sicut in parvo, sic in magno; nihil co-  
 cipio; sta sine electione, & omni proprie-  
 te: alioquin quomodo poteris esse meus, &  
 ego tuus, nisi fueris ob omni proprie-  
 tate intus, & foris spoliatus? Quam cele-  
 rius hoc agis, tanto melius habebis. &  
 quanto plenius, & sincerius, tanto amplius  
 lucraberis.

CONSID. IV.

De perfecta Obedientia ab exem-  
 plo Christi Domini.

**F**ili, ego factus sum omnium humillimus,  
 & infimus, ut tuam superbiam non  
 militate vinceres. Ita nunc discite  
 rare pulvis: discite te humiliare terra, &  
 mus, & sub omnium pedibus incurvare. Dis-  
 ce voluntates tuas frangere, & ad omni-  
 jectioem te dare. Exardesce contritio,  
 patiaris tumorem in te vivere.

FINIS VIÆ ILLUMINATIVÆ.